

גלויות ס"ג

פסח
תשפ"ב

חד גדיא, חד גדיא... מה המסר החשוב כל כך - שאיתו נועלים את ליל הסדר???

כאן עולות גדולות שלא היה לאף אחד להתערב בענינים של אחרים, שאף אחד לא נתמנה להיות השופט והשוטר של השני.

יסוד עצום למעשה ממש - את הביקורת נשמור לעצמינו
והרבה צדיקים ז"ע בערו באש קודש שבביאור הזה מונח יסוד גדול ועצום ונשגב מאד מאד **שיש בחינה שזה מקיף כל סדר היום והחיים והבית של כל אחד ואחד ובפרט בכל עניני בן אדם לחבירו**, וכל אחד ואחד בדרגא ובאופן דיליה יכול להתבונן וימצא אצלו שה'כלבין דחציפין' של היצר וחילולתיו משתדלים להביא אצלו התגברות ה'כלבא' שבכל אחד ואחד כעין ה'כלבא' של הפיוט הקדוש ד'חד גדיא', וזה אחד הסיבות שמסיימים הסדר הקדוש עם הפיוט הקדוש והנורא של 'חד גדיא' משום שמונח וגנוז בפיוט הקדוש הזה היסוד הגדול והעצום והנשגב הזה שיש בחינה שזה הנקודה של ההיילגע סדר וההיילגע יום טוב.

היסוד הגדול והעצום הוא, **שאבינו שבשמים עשה טבע ומציאות שאופן כללי יש לכל יחיד ויחיד דברים שאיכפת לו ומפריעים לו** היתכן שנעשה כך וכך וכדומה, וכמו כן באופן כללי יש לכל יחיד ויחיד דברים שיש לו עליהם מה שנקרא שאיכפת לו ומפריע לו וכואב לו ומציק לו וקשה לו לסבול את זה, "היתכן, היתכן, היתכן"...

ואבינו שבשמים עשה וברא הטבע הזה כדי שנתשתמש בו [רק] לעבודת ה' ולטובה בהרבה אופנים, שיפריע לו מאד כל הענינים שהקב"ה רוצה שיפריעו לו. לדוגמא: אם נכשל חס ושולם בעבירה, אם לא השיג עדיין כל חלקי התורה שצריך להשיג, כל החולשות והמכשולות שלו בכל פרטי עבודת ה', למה אינו עושה חשבון הנפש בתמידות באופן הראוי כרצון אבינו שבשמים, למה עדיין לא נמצא בהדרגא שהיה צריך להיות בכל פרטי תורה ועבודה, למה לא מפריע לו צרתם של ישראל, למה לא מפריע לו צער השכינה, למה לא מפריע לו כל פירצה באידישקייט בכללות ובפרטות, למה לא מפריע לו כל דבר שאינו כרצון אבינו שבשמים, שיפריע לו ויהיה איכפת לו מאד מאד שמישהו צדקנו עדיין לו בא, שיפריע לו שאין לנו עדיין בית המקדש וקרבנות וכל השייך לזה, שיפריע לו למה עדיין לא זכה לעשות תשובה שלימה על כל הפגמים של כל ימי חייו, ועוד הרבה דברים שאבינו שבשמים רוצה שיהיה

'אתא הקב"ה ושחט למלאך המוות', הן לכאורה המלאך המוות כדין עשה???

אמנם הרבי ר' יונתן ועוד צדיקים ז"ע ביארו העניין - שאפילו אם לדעת ה'כלבא' עשתה כאן ה'שונרא' עוולה נוראה ממש לאכול גדיא תמימה על לא עוול בכפיה, [ולחן יתאר שיש בחינה שלפני האמת ה'שונרא' לא עשתה עוולה כלל אבל לפי דעת ה'כלבא' עשתה כאן ה'שונרא' עוולה נוראה ממש], אך זה לא סיבה מוצדקת כלל וכלל לה'כלבא' להתערב, ויש בחינה של תביעה גדולה על ה'כלבא' איך אתה נכנס לתמונה למה אתה מתערב? מה איכפת לך בכלל מההשונרא עשה? **וכי מישוה מינה אותך להיות השופט והשוטר של החתולים להשיב להם כרוע מעשיהם**, הן אף אחד לא מינה אותך לשופט ולמה אתה מכניס ראשך בענינים שאינם שייכים לך.

[ולפי האמת יש בחינה שה'שונרא' לא עשה עוולה כלל וכלי כל אבינו שבשמים עשה טבע שאחד מהמאכלים שהשונרא אוכל הוא 'בשר גדיא' ויש בחינה שכמו שאבינו שבשמים סידר כל סדר הבריאה מאחורי המבול שבני אדם אוכלים בשר בעלי חיים זה תיקון כל הבריאה ואבינו שבשמים ברא בעלי החיים לתכלית הזה שיתעלו ויגיעו לתקונם על ידי אכילת האדם כמו כן יש בחינה שלכל בעל חי יש המון שלו וענין כל אישך ישברו ואתה נתן להם את אכלם בעתו' ואחד מהמאכלים של השונרא הוא הגדיא' והשונרא שהיה רעב ואכל לה'גדיא' לא עשה בזה שום עוולה רק לה'כלבא' שיש לו מאכלים אחרים ואינו אוכל גדיא'לעך נדמה שנעשה כאן עוולה נוראה ולכן הפריע לו מעשה השונרא ולכן ה'שונרא' עשה עוולה לא צריך הדבר להפריע לך תתעסק בדברים שלך מה איכפת לך מה שעושה השונרא, אבל למעשה נתברר שהשונרא לא עשה כלל עוולה רק ה'כלבא' הוא זה שעשה העוולה].

ולפי יסוד הזה יש בהמשך של העובדא של ה'חד גדיא' כמה ביאורים ואחד מהם הוא, **דיש בחינה שכולם התערבו כי הפריע להם היתכן שההוא עשה כך וכך, להחוטא הפריע למה הכלבא נשך, ולאש הפריע למה הכה החוטא, ולמים הפריע שהאש שרף, וכך הלאה כל הסיפור, וכולם לא צדקו, ולכן אתא הקב"ה ושחט למלאך המוות משום שיש בחינה שכולם עשו**

ליל הסדר הוא מהרהב בחינות ה'לב' של השנה, מעמד יסוד של הנחלת היהדות לדורות הבאים, וכמו שהגמ' אומרת על רבי עקיבא שרק פעמיים בשנה היה שולח את תלמידיו מהבית מדרש לביתם - "בערב יום כיפור, ובערב פסח" (פסחים קט:), וכן במקומות רבים התורה הקדושה מצווה על 'והגדת לבנך', 'למען ידעו דורותיכם', וזה הלילה הגדול ביותר של היהדות מהרהב בחינות.

ידוע ש'הכל הולך אחר החיתום'. וכאן עולה תמימה רבת, החיתום של הלילה הגדול הזה מסתיים בפיוט תמוה 'חד גדיא'. ואמנם רבו גם רבו פירושים מגדולי הדורות (ובהגדה של 'מתיבתא' בהוצאת מכון 'עוז והדר', ישנם 17 פירושים (!) בעומק הפיוט הנורא). אבל אין מקרא יוצא מידי פשוטו, ומה רצה בעל ההגדה שנתקבלה בכל תפוצות ישראל, לרמז לנו בפיוט הנורא הזה. [וכמוכן שכמו כל דבר בתורה, זה אין סוף, אבל זה לקח חשוב שמוכרחים לידע וליקח בנעילת לילה גדול זה].

מבאר הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א; יש כן יסוד עצום - יש יסוד גדול וקדוש שנכלל בה'חד גדיא.

היסוד הנורא בנוי על דברי הרבי ר' יונתן [אייבשיץ] ועוד הרבה צדיקים ז"ע, שהסבירו לנו - שלכאורה יש בחינה של פלא גדול על כל העובדא של ה'חד גדיא', שבמושכל ראשון נראה ונגדר העובדא של ה'חד גדיא' כך...

היה כאן 'גדיא' תמימה שלא עשתה שום רעה לאף אחד, ופתאום הגיע איזה 'חתולה' רעה ועשתה כאן עוולה נוראה שאכלה את הגדיא' התמימה על לא עוול בכפה, **ולשבר את האוזן יש בחינה של שומו שמים על 'עוולה נוראה' כזו לטרוף גדיא תמימה ונקיה שלא עשתה שום רעה!!**

כאשר הגיע השמועה הנוראה הזו אל ה'כלבא', לא יכול היה ה'כלבא' להעביר הענין בשתיקה, ועל כן תיכף ומיד הלך ה'כלבא' ונשך את ה'שונרא', ולכאורה ה'כלבא' צדק במעשיו להשיב ל'שונרא', כראוי לה על רוע מעשיה, ועל פי זה נמצא שה'חוטא' שהכה את ה'כלבא', לא כדין עשה שהכה את ה'כלבא' על מעשה טוב אשר עשתה, ואם כן ה'נורא' [האש] ששרף את החוטא כדין עשה, ואילו ה'מיא' [המים] שכיבו את ה'נורא' [האש] לא טוב עשה, וכיון שכן ה'תורא' [השור] ששתה ה'מיא' [המים] בצדק עשה מעשיה, ואילו 'השוחט' ששחט את ה'תורא' [השור] שלא כדין עשה, נמצא שה'מלאך המוות' ששחט את 'השוחט' צדק בפעולתו, **וכיון שכן למה**

א' בית ווארט
מאגנת המפגשים
המורשים שישיתא

בהגדה יש איתכ מילים - כמניין שמות הוי"ה
שיש בתורה הקדושה

הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א מקשה ח' קושיות על 'חד גדיא של פסח' ואכמ"ל.
ומתוך יסוד גדול ועצום. חז"ל מגדירים את עניין ההגדה כ'דברים הרבה'. והכוונה שעצם אמירת ההגדה שיש בידינו [שיש אומרים] שהיא מ'אליהו הנביא' כל מילה ומילה ממנה כוללת דברים גבוהים ועצומים של 'והגדת לבנך' - הארת האמונה בנו ובצאצאינו. של 'תפילות ותחנונים', של 'שיר והלל'. של 'גילויי שכינה'.
וצא ולמד עד היכן הדברים מגיעים מכך שיש בהגדה (מ'ה לחמא עניא' עד 'גאל ישראל') 1820 תיבות שהם כנגד 1820 פעמים שכתוב בתורה שם הוי"ה, כל מילה בהגדה מכוננת כנגד שמונת הקדושים, וכל ההגדה עניינים גבוהים ורמים, שרק בלילה כל כך גדול עם גלויי שכינה ממש, רק אז ניתן להגיד את ההגדה הקדושה והנוראה.
וקצתי טובא במקום שראוי האריך טובא, ואכמ"ל.

ר' אמוות של ה'לכה הרב דוד מטיאס

do548432274@gmail.com

להקפיד בימי הפסח לאכול כזית בכדי אכילת פרס

מצוי בסעודות שעושים בימי הפסח שמדי אחר ברכת המוציא אוכלים המסובים מעט מהמצה ומפסיקים בדיבור או באכילת שאר דברים ושוב ממשיכים באכילת המצה, והרבה פעמים קורה שמתחילת הסעודה ועד גמר הסעודה לא אוכלים המסובים כזית מצה בכדי אכילת פרס, ולכאורה אי אפשר לברך ברכת המזון על אכילה כזו, דהא מבואר בפוסקים דבכדי לברך ברכה אחרונה על מאכלים בעינין לאכול כזית בכדי אכילת פרס [עיי' מג"א סי' ר"ס ס"ק א'], והכא נמי נהי דאוכלים במשך כל הסעודה כולה יותר מכזית מצה, מיהו הרבה פעמים לא אוכלים אפילו כזית אחד של מצה בכדי אכילת פרס, ולכן יש לזוהר בזה ולהקפיד לאכול עכ"פ כזית אחד של מצה בכדי אכילת פרס [שהוא עכ"פ לא יותר מארבע דקות].

מיהו אם שבע מהסעודה אפשר דשפיר צריך לברך אפילו לא אכל כזית מצה בכדי אכילת פרס, דהא כתב המשנב"ב (סי' ר"ס ס"ק א') בשם הפרי מגדים דכל היכא ששבע מהפת אפילו לא אכל כזית בכדי אכילת פרס חייב בברכת המזון דהא קייני ביה 'ושבעת' עיי"ש, אלא שלמעשה נראה דראוי לזוהר בכל אופן לאכול עכ"פ כזית אחד של מצה בכדי אכילת פרס [אפילו עתיד לשבוע מהסעודה], משום שבשער הציון (שם) כתב על דברי הפרי מגדים דדבריו לאו ברירא כולי האי, דאפשר שאף שיש כדי שביעה, מכל מקום מן התורה בעינין נמי "ואכלת", והאי לאו אכילה כיון שלא אכל כזית בכדי אכילת פרס, וכתב שם בשער הציון דאפשר דמשום הכי סיים הפרי מגדים בצריך עיון עיי"ש, וכ"כ המנחת חינוך בפשיטות כדברי השער הציון [עיי' מנחת חינוך מצוה ש"ג], ולכן אפילו אוכל כדי שביעה ראוי לזוהר ולהקפיד לאכול עכ"פ כזית אחד של מצה בכדי אכילת פרס.

איכפת לו מהם ושהדברים יפריעו לו, כדי שיעשה מה שצריך להשתדל לתקן כל זה יותר ויותר למעשה. אמנם היצר והיילותיו משתדלים להתגבר במאד מאד שיפריעו לו הרבה הרבה עניינים שרצונו יתברך שלא יפריעו לו כלל וכלל ושלא יהיה איכפת לו מהם כלל וכלל, ובתוכם, ריבוי עצום מאד מאד של דברים שאחרים עושים שאינם בגדר עבירה וכדומה כלל וכלל רק הם דברים שהם לא כפי שהוא הורגל בהם מחמת תכונותיו והילוך מחשבתו וסדר חייו ועוד הרבה הרבה סיבות, והרבה פעמים היצר והיילותיו מביאים מצבים שחלק גדול מהחיים עסוקים ונטרדים למה הלה עושה

בהספקי ידעת התורה שנדרש ממני? האם הקדושה שלי במדרגה הראויה? האם השבת קודש שלי בסדר? וכאן היצר יודע ש'חשבון הנפש' זה סם המוות בשבילו, אז הוא מפנה את כל הביקורת החוצה. לגדולי ישראל שהם אחראים על תיקון פרצות הדור] התפקיד של כל אחד, זה לבקר עת עצמו - ולתקן את עצמו. כשנגמרו את זה נתחיל לתקן את האחרים.

ואין הדברים רק לחתולים על ארבע. הרבה פעמים דברים מצייקים לנו... למה ראובן מעצבן אותי? למה שמעון לוקח לי? לוי מקניט אותי? הילד מפריע לנוח בצהריים, והתינוק בוכה בלילה, וכו'... והקב"ה יודע שכל מאן דעביד רחמנא לטב עביד. מה שכן... לפעמים הקב"ה שולח את כל הדברים האלו כדי שנתפלל לפניו, וצריך הרבה רחמים ותפילות להמתיק הדברים. לכן יתפלל לפני הקב"ה, וידע בבירור שנשמעה תפילתו, ואם עדיין נשאר המפגע או ההצקה אות הוא כי לטובת האדם נעשה הדבר.

אני חשבת - שהחתולים היא מפגע ומצייקים לי ולשאר תושבי השכונה. **הקב"ה ידע** - שעל ידם תבוא רווח והצלחה להנצל מנחשים במקום שמסתובבים הרבה ילדים רח"ל או בבתים רחמנא לישזבן.

"ונצעק אל ה' - צעק ליבם אל ה'..."

ידוע שבבילי הסדר מתעורר מחדש הבחינה של יציאת מצרים, וכדברי הגמ' (פסחים קח.) המביאה מח' מתי צריך לשתות את הכוסות בדרך חירות, האם בשתי כוסות הראשונות שאז עדיין יש בחינה של עבדות, או בשני כוסות האחרונות שאז בני חורין גמורים, ונח' בזה בגמ', וגם לסברא השניה רואים שכל הבחינה של עבדות וחירות מתחדשת בכל שנה ושנה ולמעשה פוסקת הגמ': "השתא דאיתמר הכי ואיתמר הכי - אידי ואידי בעו הסיבה".

וכן ידוע מהרמח"ל (בדרך ה') שכל ההשפעות שהיו בזמן חז"ל חוזרות ומשפיעות בכל שנה שונה, והקריאה מעוררת את הזמן. לכן כל הפסח זה עת רצון לתפילות, אבל יש זמן שהוא 'רעוא דרעוין' ממש, זמן אמירת 'ונצעק אל ה' אלהי אבותינו וישמע ה' את קולנו ויבא את ענינו ויבא את ענינו ויבא את ענינו'.

והגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א מספר גדולות ונפלאות אודות סגולה זו, ממש לא יאומן כי יוספר (עי' ביבאר הפרשה), ואני רוצה לספר מעשה ששמעתי מכלי ראשון. סיפא לי אברך יקר: כמו רבבות בני ישראל שמעתי את הסגולה של ר' מייזל, על זמן התפילה המסוגל בעת אמירת 'ונצעק', וכשהגיע ליל הסדר בעת אמירת ההגדה, הרגשתי ממש את דברי הזהר [המובאים בחלק מההגדות] שהקב"ה ופמליה של מעלה באים לשמוע את אמירת ההגדה של בני ישראל. כשהגענו ל'ונצעק' לא יכולתי להתאפק ואמרתי בצעקה בלב [בבחינה של 'צעק לבם אל ה'] 'ריבוננו של עולם אני רוצה שיהיה לי בן שאוכל לקיים בו מצוות והגדת לבנך' (היה לאברך זה כבר 2 בנות, אך הוא מאד מאד רצה בן, אם זה מצד קיום מצוות פרו ורבו, או מצד ש'מזליה חז' שיוולד בן שהוא 'כרעיה דאבואה' - או פשוט מצד טבע האדם הקב"ה באר שאדם רוצה בן) ואכן לא עבר 9 חודשים, ובחודש טבת בשנה שאחר כך נולד בן לאותו אברך, ואף שבדרך הטבע לא היה אמור להיוולד לו, כח התפילה של 'ונצעק' גבר על הכל, ונולד לו בן. ע"כ סיפר לי האברך הנ"ל, שאף זכיתי להשתתף בבית לבנו הנולד לו מ'ונצעק'...

לכן, עם ה' חזקו ונתחזקה בעד עמינו, לבקש כל אחד ואחד מהקב"ה בשעת רצון עילאית זו, אך לא לבקש רק על 'פכים קטנים', לבקש על הגאולה השלימה, על מלכות ה' על תיקון הבריאה, ובעז"ה עוד השנה נזכה ל'ניסן עתידיים להגאל'.

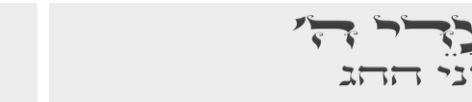
לכן, עם ה' חזקו ונתחזקה בעד עמינו, לבקש כל אחד ואחד מהקב"ה בשעת רצון עילאית זו, אך לא לבקש רק על 'פכים קטנים', לבקש על הגאולה השלימה, על מלכות ה' על תיקון הבריאה, ובעז"ה עוד השנה נזכה ל'ניסן עתידיים להגאל'.

עלון יו"ט פסח: תרומות:
ר' אהרן יצחק בן גולדא לרפ"ש במהרה
זכות זיכוי הרבים תעמוד לו ולכל משפחתו ולכל עם ישראל.
חלק נתרם על ידי הרב תורתו לע"נ הורוץ

האם אני בסדר? האם אני מנצל את הזמן? האם אני עומד היציאות מהבית כשעדת חתולים סביבי, [לב"ב הדבר היה כמעט בבחינה של 'גוב אריות'] אבל לא היה הרבה מה לעשות ושתקתי, אך התפללתי לה' שיסיר ממנו את המטרד הזה. יום אחד אני לוקח את הילד שלי לגן, ומרחוק אני רואה את אחת החתולות משחקת עם מיץ חבל, מסובבת מעלה ומורידה, הדבר עורר את מבטי, והתבוננתי בעיון וצמרמורת חלפה בי...

החתולה שיחקה עם נחש מת... היא תפסה את הנחש בלילה בזמן שכולם ישנו על מיטתם בשלוח, אכלה את ראשו ושחקה בו כאילו הוא חבל. ועי' פסחים קיב: "דשנרא קטיל לחייו ואכיל ליה"

אני חשבת - שהחתולים היא מפגע ומצייקים לי ולשאר תושבי השכונה. **הקב"ה ידע** - שעל ידם תבוא רווח והצלחה להנצל מנחשים במקום שמסתובבים הרבה ילדים רח"ל או בבתים רחמנא לישזבן.

הנני מוכן ומזומן לקיים את מצוות הפסח

הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א מביא מעשה שהיה לפני המלחמה ביהודי נכבד בשם ר' יוסף שהיה ת"ח מופלג, ובנו, בעל המעשה, היה גאר גאר א דערהויבענע יונגערמאן (אברך צעיר בן עליה גדול מאד), והגיע לאביו לליל הסדר בשנה ראשונה אחר החתונה, וערכו ליל הסדר מרומם מאד, ובהגיעם לאחת ממצוות הלילה [איני יודע אם זה היה לפני קידוש או לפני כוס שני או מצוה אחרת של מצוות הלילה]. שמע ר' יוסף איך שבנו האברך הצעיר אומר בהתלהבות גדול הנוסח שנדפס בהרבה הייליגע 'הגדות' 'הריני מוכן ומזומן'.

ובשמוע ר' יוסף ההתלהבות של בנו שאל לבנו; בני היקר - האם למדת מסכת פסחים עם הראשונים שאתה יכול לומר 'הריני מוכן ומזומן'?? ובשמוע הבן שאלת אביו השיב בהכנעה 'אבא, האמת הוא - שלא למדתי'. חזר האב ושאלו, לפחות למדת את כל טור בית יוסף ושולחן ערוך ונושאי כלים על הלכות פסח?? והשיב הבן עוד הפעם 'אבא, האמת הוא - שלא למדתי', חזר האב ושאלו; האם למדת לכל הפחות שולחן ערוך עם מגן אברהם עם כל הפרי מגדים?? וגם על זה ענה שלא. והבן אמר שאביו היה מלא עם כל כך הרבה צער ועגמת נפש שהוא רואה בעיניו את בנו במדרגה (נ-מוכה) כזו, וחזר ושאלו מיין טייער קינד (בני יקירי) על כל פנים פרק 'ערבי פסחים' עם רא"ש ור"ן למדת?? וגם על זה ענה שלא, ושאלו בפעם אחרונה: כלום למדת לכל הפחות כל הסימנים מסימן תע"ב עד תפ"ח שאתה יכול לומר 'הריני מוכן ומזומן'?? והבן חזר והשיב, 'טאטע, אף על כך מוכרח אני להשיב את האמת - שלא למדתי'...

ובשמוע אביו כזאת נתן לו שתי סטירות לחי מצלצלות על שאמר מיט די גאנצע ברייטקייט (בלי הכנעה וענוה ובושה הראויה) 'הריני מוכן ומזומן' בשעה שכמעט שלא התחיל להכין עצמו ליום טוב.

וסיים האברך הצעיר לומר, שבשנה הבאה התיישב כבר במוצאי שמחת תורה ללמוד מסכת פסחים עם הראשונים והאחרונים וכל הטור והבית יוסף עם השולחן ערוך ונושאי כלים, ועם כל זאת בהגיע ליל הסדר אף שכבר סיים כל מסכת פסחים עם הראשונים וכל טור והבית יוסף עם השולחן ערוך ונושאי כלים של כל הלכות פסח מכל מקום אמר ה'הריני מוכן ומזומן' בלחישא ובהכנעה גדולה מאד [שקלט באמת התוכחה והמוסר של אביו].

ממשיך הגה"צ ר' צבי מאיר שליט"א: רצון אבינו שבשמים להוסיף שבזמנינו אין רצונו יתברך שאב יתן פעטש (סטירות) לבנו ובפרט על מה שלא למד לפני היום טוב הקדוש של פסח מה שהאב סובר וחושב שצריך ללמוד, כיון שיש בחינה שרצונו יתברך להיות חריף עם עצמו ולא עם אחרים, 'קשוט עצמן תחילה', ובדורות הקודמים שה'אוהב את התוכחות' וה'כיבוד ומורא אב' היו בדרגות גבוהות מאד מאד היה עולם אחר, ומכל מקום מוסר השכל יש מזה לכל אחד כשהבן מרגיש ההשגות הגבוהות האמיתיות של אביו וכמה באמת כואב לו על מושג של 'הריני מוכן ומזומן' בלי לימוד המסכתא והטור ושולחן ערוך והאב עצמו הכין את עצמו להיות טוב הקדוש לא עם המסכתא והטור ושולחן ערוך בלבד אלא עם הרבה הרבה יותר, נעשה רושם חזק מאד מאד על הבן, ולשנה הבאה התחיל כבר להכין עצמו מהזמן של מוצאי שמחת תורה, וידוע מה דאיתא מהרבה צדיקים זי"ע דיש בחינה דעיקר האופן איך למסור להילדים והצאצאים הוא על ידי מה שאיכפת באמת להאב והאב בעצמו עושה הרבה יותר ממה שרוצה מבניו, וזה מעיקרי העבודה של היום טוב של פסח למסור להמשך הדורות כל מה שצריכים למסור להם, ועיקר האופן הוא על ידי שעמלים להתעלות בעצמם ועל ידי זה נבלע ונחלק בדם של הילדים והגדלים.

[א]ה: ראיתי הנצחה ממרן רה"י הרב שטיינמן זיע"א שהורים רוצים להיות כמו תרח אבל שיהיה להם בן כמו אברהם אבינו... והאמת שזה אינו אם האבא הוא אברהם אבינו אז יש בן יצחק אבינו שהוא 'יצחק עקידתא ועולה תמימה]...

ניתן להרשם לקבלת העלון במייל
a0548496676@gmail.com
בכל עניני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676

סיפר אברך חשוב; היה בשכונתי משפחה שהייתה מגדלת חתולים, ופירושו של דבר שהיו נותנים להם מאכל ומשקה בשפע, ויפרו וירבו ויעצמו במאד מאד...

למותו לציין שהחתולים לא נשארו בחצר ביתה של אותה משפחה, אלא פרצו 'מה וקדמה צפונה ונגבה' והדבר היווה מטרד רב לכל תושבי השכונה. מקצתם מחו בקול ורובם סבלו בשקט... גם לי לא היה נעים ללכת לבית כנסת או בשאר מספר האברך;

דרוש תרומות להרפת העלון
ניתן לתרום בכרטיס פלוס בקופת 'עלי באר'
הנצחה שבועית - 150 ש"ח
מנחה רבה וחיובי הרבים להרשים מהמייל ולחלק בבתי כנסת.